

Az élet tanítható

Mezei Éva rendező, drámapedagógus szellemi öröksége

A kötetet az Alexandra Könyvkiadó jelentette meg ez év márciusában, Illés Klára szerkesztésében.

A könyv sajtóbemutatójára az Örkény Színházban került sor 2008. március 17-én. Konzolidált, visszafogott társasági esemény részesei lehettünk (a Drámapedagógiai Magazin a felelős szerkesztő képviselte). Az ünnepi alkalomra gyülekezők (szép számú, kissé korosodó közönség, sok ismert személyiség) meghallgathatták a megszólalásra felkért vendégeket: volt közöttük olyan, aki felkészületlenül, kissé zavarosan, de hosszan beszélt (ennyiben megfelelt a rendezvény az általános hazai gyakorlatnak – azt már megtanulták a mindenkori előadók, hogy improvizálni kell, mert az olyan „meggyőző”; azt még nem sokan, hogy a rögtönzéshez kell az előzetes, alapos felkészülés és az erős, koncentrált jelenlét). Szerencsére akadt olyan is a megszólalók között, aki talán túlzottan szűkszavúan, de érdekesen (Mácsai Pál), és olyan is, aki kitűnően beszélt (Fodor Tamás): nem csak színházi körökben ismert, mindig remek előadó, aki hozta saját, megszokott, magas színvonalát.

A sajtóanyagban olvashattuk (többek között) az alábbiakat:

*Mezei Éva (1929-1986) 1951-ben végzett a Színház-
művészeti Főiskolán. Pályáját a Vidám Színpadon kezdte. Meghatározó szerepet játszott az Egyetemi Színpad, a 25. Színház, a Pincészház létrejöttében. A Népművelési Intézet munkatársaként a 60-as, 70-es években kibontakozott irodalmi-színvadi mozgalom egyik legfőbb motorja volt. Angliai tanulmányútjait követően a 70-es évek elejétől a drámapedagógia módszereknek az iskolai oktatásban való bevezetését elsőként próbálta ki Magyarországon. Létrehozta a Gyerekjátékszín nevű együttest, a gyerekek színjátékba való aktív bevonásának új módszereit kidolgozandó. Színészek, rendezők, értelmiségiek nevelője, útra indítója. Neves szinkronrendező.*

A sajtótájékoztatónál minden bizonnyal érdekesebb, melegebb, emberibb esemény volt az, melynek a Pincészház adott helyet 2008. március 30-án délután.

„A Pincészházban – pontosabban a hozzá tartozó klubban –, ahogy mondani szokás, egy gombostűt sem lehetett volna leejteni. Mezei Éva kortársai, barátai, tanítványai gyűltek össze, hogy együtt örüljenek a róla, neki szóló könyv megjelenésének. S ahogy Mezei Évához illik, tették ezt vidáman, felszabadultan. Müller Péter Sziámi verseket mondott, Sándor György monológot, a Gyerekjátékszín tagjai felelevenítették egyik legsikeresebb számukat a Janikovszky Éva Ha én felnőtt volnék című zenés jelenetét. Izgalmas volt hallgatni Lázár Magda történeteit, Molnár Gál Péter és Trencsényi László visszaemlékezését. Talán csak egy fontos adalék a könyv kapcsán, de éppen e fórumon aktuális: aki elolvassa Az élet tanítható című könyvet, reméljük meglepetten és élményekben gazdagodva fogja tapasztalni, hogy Mezei Éva mennyi mindenben ’benne volt’, hogy az a kép, amelyet azon szerencsések őriznek, akik még ismerhették e körben – tehát a drámapedagógus Éva néni – mennyire csak az egyik szelete volt nagy ívű, gazdag alkotói pályájának.” (Illés Klára sorai a DPM olvasói számára.)

Mezei Éva ünneplése

MGP

Vasárnap délután a Pincészházban meglehetősen telt ház előtt baráti ünneplésre gyűltek egybe azok, akik nem felejtették el halála után 22 évvel sem. Illés Klára szerkesztésében az Alexandránál megjelent Az élet tanítható címmel rá emlékező írások gyűjteménye. A Török Pál utcai Pincészházban, ahol a legeredményesebben avatkozott bele fiatal életbe, észrevétlenül útravalóval látva el jóra fertőzése áldozatait: összegyűltek leghálásabbjai. Közösen énekeltek, verset mondtak, videofelvételeket játszottak be, meghatódtak, tréfalchoztak, úgy viselkedtek, mintha még mindig ott ülne köztük, nem csak tanításai, ösztökélései, lendülete hatna még ma is.¹⁸

Parányi termetű asszony nagy hatással. Nem színigazgató. Nem színházi rendezőként kiemelkedő, holott rendezői diplomával a Vidám Színpadnál elviselte az autodidakta nevetésiparosok, „ezt mi úgyis, tudjuk, aranyoskám” szakmai fennhéjázását, leszolgált egy évadot a folyamatosan sosem működő egri színháznál, amikor éppenséggel épülete sem volt, használaton kívüli templomban tartotta előadásait. Valamint az újságíró székház utolsó emeletén részt vett a 25. Színház konvenciórobbantó próbálkozásában (amit ösz-

¹⁸ Molnár Gál Péter írását a szerző engedélyével a szinhaz.hu oldalról vettük át – köszönettel. (A szerk.)